

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

MARGUERITE
KAYEOVÁ

Návrat markýzy

MARGUERITE KAYEOVÁ

NÁVRAT MARKÝZY

PŘEKLAD

JANA A. HORÁČKOVÁ

Milá čtenářko,

příběhy, které Vám tento měsíc přináším, Vás opět zavedou do Anglie druhé poloviny 19. století. V prvním příběhu s názvem Návrat markýzy můžete sledovat dva nekonvenční příslušníky šlechty, kteří si své místo a blahobyt vydobyli usilovnou prací, což se rozhodně vymykalo tehdejším zažitým pořádkům.

Ve druhé romanci, která je zároveň i druhým dílem minisérie Pokrokové mladé dámy a jež nese název Pokroková guvernantka, si můžete přečíst, jak se dívka z vyšší společnosti zapálená pro politiku a zlepšování světa najednou ocitla bez prostředků, a tudíž byla nucena se začít živit vlastní prací. Slečna Olivia zjistila, že péče o dvě osiřelá děvčátka a jejich poručníka je možná ještě více uspokojujivá, než snaha o nápravu světa...

Užijte si krásně romantické čtení.

S láskou

Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

NÁVRAT MARKÝZY

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:

His Runaway Marchioness Returns

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Jana A. Horáčková

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2023 by Marguerite Kaye

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-721-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-722-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-723-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kent, Anglie – listopad 1876

Lily se měla co nevidět opět setkat s manželem. Člověk by řekl, že na tom není nic pozoruhodného nebýt skutečnosti, že se neviděli od chvíle, kdy před osmi lety odjela do Francie. Od té doby mezi nimi nedošlo k sebemenšímu kontaktu, a tak v posledních několika týdnech strávila hodně času tím, že si představovala, jak setkání proběhne. Změnil se? Pokud ano, jak moc? Bude i on zvědavý, jak se změnila ona? Ačkoliv na tom vlastně ani trochu nezáleželo. Oni dva v podstatě nikdy neměli příležitost se více vzájemně poznat. Vzali se, a jakmile bych sňatek uzavřen, museli oba dodržet podmínky, na nichž se předem dohodli. Svatební obřad totiž proběhl v tajnosti, po něm si šel každý vlastní cestou a žili odděleně. Nyní však zřejmě nastal pravý čas dát jejich papírový sňatek do pořádku. Byli připoutáni jeden ke druhému, aniž by mezi nimi existovalo nějaké spojení, pokud nepočítala jejího ubohého bratra. Anthony věnoval poslední dny života tomu, aby se je pokusil sblížit. Jenže sňatek, který zprostředkoval, již splnil svůj účel, a jejich formální vztah bude snad brzy vymazán z historie.

Na setkání, nebo spíše opětovné setkání, jež měla před sebou, se ani trochu netěšila, přesto doufala, že pokud by se vše vyřešilo, oběma se uleví. Věděla, že mu nikdy nebude moci splatit dluh vděčnosti, ale alespoň mu nyní konečně může nabídnout svobodu. A on si bude moci opět užívat znovunabyté svobody a nového života, který ho čekal. Jejich situace byla opravdu velmi neobvyklá a Lily i kvůli sobě chtěla dát po těch letech věci do pořádku.

Jakmile kočár, který si pronajala ve Folkestone, projel po krátké příjezdové cestě a zastavil před hlavním vchodem, cítila, jak se jí v žaludku roztočil divoký motýlí tanec. Proboha, nemám přece důvod být nervózní, napomenula se přísně. S manželem ji nespojovalo nic kromě toho, že jí kdysi vytrhl trn z paty a stal se jejím dobrodincem. Skutečnost, jak rychle souhlasil se vzájemným setkáním, byla jasným důkazem jeho vlastního postoje. Nastal čas přerušit veškeré právní svazky, které je dva spojovaly.

Pomalu vystoupila z kočáru a zaplatila kočímu. Motýli v břiše se stávali stále více neodbytnými. Usoudila, že jsou to patrně pocity, které v ní vyvolával tento dům, a nikoliv muž čekající uvnitř. Stála před *Abbey Hill*. Toto byl její domov po dobu tří let. Vždy to tady milovala. Pohled na jednoduchou stavbu směrem od silnice nenaznačoval ani v nejmenším to, jak nádherné prostředí se nachází vzadu za domem. Překrásná zahrada se prudce svažovala až k oblázkové pláži, odkud byl výhled na Lamanšský průliv. Ve dnech, kdy svítilo slunce a bylo jasné počasí, se dalo dohlédnout až k francouzskému pobřeží.

Během doby, kterou zde prožila, strávila nespočetné hodiny pozorováním neustále se měnících scenérií:

šedá obloha se setkávala s bouřlivým mořem, jindy zase světle modré nebe přecházelo do klidné tyrkysové hladiny a nadýchané mraky se v moři zrcadlily jako tančící bílí koně. V případě, že v domě byla otevřená velká okna, bylo slyšet vlny, jak omývají drobné oblázky na břehu a v klidných dnech jen tiše šeptají. Pokud se však přihnala bouře, bylo uvnitř domu zřetelně slyšet hlasité dunění a rachot obrovských vln. V posledních dnech svého takzvaného manželství Lily často sedávala na okenním parapetu v hlavním salonu, pozorovala lodě plující do Folkestone a spřádala plány na útek.

Když tehdy zmizela, byla zima, a ona ani v nejmenším nepomýšlela na možný návrat. Dnes tedy byla zpět, a přestože končil podzim, nebe nad její hlavou bylo tak modré, jako tu bývalo vždy uprostřed léta. Moře, zatím ještě skryté z dohledu, bylo slyšet až sem a jí neušlo, jak vlnky jemně pohybují s oblázky na pláži. Slunce už stálo nízko na obloze a pofukoval mírný teplý větřík. Přesto se jí třásly prsty, když natáhla ruku a sahala po mosazné klíce na bráně. Sledovala, jak kočár odjíždí, a snažila se klidně dýchat. Vždyť už přece nebyla tou mladou, naivní dívkou závislou na muži, který pro ni byl v podstatě cizincem. Nepotřebovala od něj ani střechu nad hlavou a jídlo na talíři. Změnila se. Úspěšně a sebevědomě si žila vlastní život a dosáhla toho, že měla být na co pyšná.

Konečně cítila, že se přestává trást, a i motýli v břiše začali být klidnější. Roztržitě si upravila několik volných pramínků vlasů a otevřela bránu. Nastal čas definitivně ukončit minulost.

Oliver odložil stranou listinu a povzdechl si. Seděl ve stínu na verandě v zadní části domu. Snažil se pracovat,

ale jeho pohled neustále směřoval od účetních knih a obchodních dopisů na jasné moře, na oslnivě modrou oblohu a obrisy Francie v dáli. Dnes se nedokázal soustředit vůbec na nic. Dobře věděl, co ho ještě čeká a nemohl se dočkat okamžiku, až to bude za ním.

Liliana mu oznámila, že přicestuje z Paříže. Našla snad právě tam nový domov? Jejich předmanželská dohoda mu neumožňovala vědět o jejím dalším životě téměř nic. Neměl dokonce ani ponětí, jaké jméno si po odchodu zvolila, přestože Iain Sinclair, jeho sekretář, věděl, jak ji v naléhavých případech kontaktovat. Nikdy to však nebylo nutné. Dvakrát ročně, přesně podle původní dohody, napsala Iainovi informaci, že je „v pořádku“, nebo se jí „daří dobře“. Iain jí potom poslal finanční příspěvek, který jí náležel, a připsal strohou zprávu.

Když se tehdy s Lilianou vzali, byla to mladá dívka, jíž nebylo ještě ani dvacet let. Plachá, tichá, poslušná, a pokud si Oliver dobře vzpomínal, byla i dost pohledná. Bohužel byla zcela bez prostředků nutných k tomu, aby mohla žít sama, a tím pádem byla nesmírně zranitelná. Právě tento fakt působil jejímu bratřovi, Anthonymu, největší obavy. Ta dívka potřebovala ochranu a Oliver mu musel slíbit, že ji té mladé dámě poskytne. Své slovo pochopitelně dodržel a nabídl jí k životu místo, jež mohla s klidem nazývat novým domovem. Uchránil ji navíc před druhou možností, která se jí skýtala, a sice před manželstvím se vzdáleným příbuzným. Byl to farář se dvěma sirotky a očekával, že se díky sňatku s Lilianou jeho potomstvo ještě více rozroste. Jenže ta ani v nejmenším nestála o to přijít do úplné rodiny. Naopak, potřebovala čas naučit se, jak to v životě chodí,

rozkoukat se a přesně to jí byl Oliver ochoten dopřát. Byl zcela oddaný svému podnikání, zajímaly ho obchody a neměl zájem ani čas sdílet život s někým jiným. Nutno podotknout, že v tomto jeho přesvědčení se za uplynulé roky nic nezměnilo.

Ty tři roky manželství mu najednou připadaly ne skutečné. Když odešla, nechal zdejší dům uzavřít a téměř zapomněl, že jej vlastní. Dokud nedostal její dopis. Vybavil si, jak ho držel v ruce, přejížděl pohledem po řádcích a nevybavoval si z dřívějška ani její rukopis. Podepsala se prostě *Lily*. Žádné příjmení. To, co v dopise stálo, ho více než překvapilo. „Je nejvyšší čas,“ psala, „abychom formálně ukončili naši dohodu.“ Ale proč právě teď? Nenapadlo ho nic jiného, než že jí do života vstoupil jiný muž a ona toužila po sňatku s ním. Věděl, že by ho její žádost neměla tolik překvapovat. Naopak, když o tom přemýšlel, udivilo ho, že se s tím návrhem neozvala dříve. Bylo mu čtyřiatřicet a Liliana byla jen o rok mladší. Nepochyboval, že si byla dobře vědoma, že má nejvyšší čas stát se matkou a rozhodla se jednat. Přesto se cítil dost provinile kvůli tomu, co jí bude muset na její návrh odpovědět.

Co se týkalo jejich rozvodu, neměly by nastat potíže. Manželka ho opustila před osmi lety, kdy odešla ze společného domu. Bohužel, nyní stav věcí komplikovalo i jeho problematické dědictví. Oliver byl rozhodnutý udělat vše pro to, aby Lilianě splnil její přání rozvést se co nejdříve. Bůh věděl, že od něj nikdy téměř nic nežádala v době, kdy byli manželé, a jakmile ho opustila, nepožadovala po něm už vůbec nic. Jenže načasování té žádosti nemohlo přijít v horší chvíli a on jí to bude muset říct.

Zaslechl zvuk kočáru zastavujícího před domem.

Vyskočil ze židle a srdce mu bilo na poplach. Nikdy nebyl typem člověka, který by odkládal nepříjemný úkol na později. Byl nejvyšší čas mít to všecko za sebou. Otočil se a skrz francouzské okno vedoucí na terasu spatřil ženu vystupující z kočáru.

Měla na sobě elegantní zelené šaty, jejichž dolní okraj byl lemovaný volánem v tmavším odstínu a zdobila je obrovská mašle v pase přesně podle nejnovější módy. Na hlavě měla malý klobouček zdobený krajkou a stužkami, zpod něhož jí na ramena splývaly tmavě hnědé prameny vlasů. I on coby muž neorientující se příliš v poslední módě, nemohl nepoznat, že přijíždí přímo z Paříže.

Byla ta dáma opravdu Liliana? Vypadala totiž možná až příliš elegantně. Nikdy dříve si nevšiml, že by měla tak lesklé vlasy. Ale ano, štíhlá postava, vznešený postoj, to všechno bylo stejné. A její oči – úplně zapomněl na velké oříškově hnědé oči, které jí vždy dodávaly vzezření laně. Zarazil se. Proč je na jednu tolik sentimentální?

Vybavil si bledou, nenápadnou dívku, s níž se tehdy oženil, a věděl, že vzhled, kterým ho ta stejná žena dnes překvapila, nemohl být od jeho vzpomínek vzdálenější. Dáma stojící u brány hleděla na oblohu a ani v nejmenším nepřipomínala někoho, kdo zde na poklidném venkově roky žije. Nevypadala dokonce ani jako Angličanka. Působila dokonce téměř exoticky, moderně a více než sebevědomě. Co bylo nejhorší, pochopil, že ho od prvního pohledu přitahuje. Tiše zaklel. Nyní rozhodně nebyla vhodná doba na to, aby začal něco cítit k ženě, jež sem přijela domluvit podmínky jejich rozvodu.

Dáma před domem se najednou otočila, on rychle

odskočil od okna a vyběhl zbývající část schodů vedoucích z terasy do hlavního salónu. Vtom se ozval zvonek. Oliver se okamžitě posadil do křesla, natáhl se pro vý-tisk ranních novin a doufal, že bude působit nenuceným dojmem. Zaslechl tiché klepání a opět vstal.

„Máte tady návštěvu, pane,“ ohlásil sluha a ustoupil stranou.

I Lily způsobilo setkání s Oliverem po tolika letech šok. Na okamžik nebyla schopná slova. Černé vlasy zřejmě dávno nenosil ostříhané; dnes mu v jemných vlnách sahaly téměř až na ramena. Jeho vždy hladce oholenou tvář zdobila upravená bradka a kolem tmavých očí přibýlo pár jemných vrásek. Muž, za něhož se kdysi provdala, byl nesmírně pohledný, ovšem ten stojící před ní dnes, v sobě měl něco navíc, něco svůdného. Za jiných okolností by ji patrně více než těšilo, kdyby se jí začal dvořit, jenže v jejich situaci nic takového nepřipadalo v úvahu.

„Dobrý den, Olivere.“ Lily konečně popadla dech a vyslala k němu oslnivý úsměv. „Jak se máš?“

„Ahoj, Liliano. Asi se nemusím ptát, jak se máš ty, protože vypadáš skvěle.“ Uchopil ruku, kterou mu podávala. „A úplně jinak.“

Jak jinak? Díval se na ni, jako by ji ani nepoznal, což pro ni nebylo nic překvapivého. Pochybovala, že kdyby ji potkal někde v davu, klidně by prošel kolem bez povšimnutí. Dlouze svíral její ruku ve své, a i přes tenkou rukavičku cítil znepokojení. Lily se mu jemně vytrhla a řekla: „Určitě jsem starší a o hodně moudřejší,“ odvětila rázně. „Neposadíme se? Musíme probrat tolik věcí.“

Pohled jí sklouzl k sezení u okna a zjistila, že na

parapetu už není ani památky po hromadě pohodlných polštářů, které si tam vždy nechávala. Místnost byla ale jako vždy dokonale nablýskaná, voněla včelím voskem, akorát v ní nebylo nic, co by naznačovalo, že je obývána. Nikde ani stopa po knihách, čerstvých květinách nebo dopisech. Ležely tu jen dnešní noviny. Lily se posadila na pohovku stojící naproti krbu, kde zřejmě před jejím příjezdem zapálili oheň a pootočila se bokem.

Oliver si přitáhl židli a usedl proti ní. Vybavila si, že si nikdy příliš nepotrपěl na oblékání, a i dnes byl oblečený velmi střízlivě. Měl na sobě jednoduchý černý oblek s tmavě modrou vestičkou, který se mnohem lépe hodil pro den v zimě ve městě než pro slunečný podzim na pobřeží. „Najal jsem do domu služebnictvo s pokyny připravit několik hlavních pokojů na pár týdnů,“ promluvil Oliver po chvíli. „Neměl jsem tušení, jak dlouho se chceš v Anglii zdržet.“

„Zůstanu jen nezbytně nutnou dobu k tomu, abychom vyřešili naši záležitost,“ odpověděla Lily. „Potom bych se ráda vrátila zpět do Paříže. Pronajala jsem si už pokoje v hotelu Pavilion ve Folkestone a musím přiznat, že mě překvapilo, když jsi navrhl, abychom se setkali právě tady. Pokud vím, nikdy jsi neměl moře rád.“

„Zatímco ty jsi vždycky toužila u něj žít.“

„To jsem ti řekla?“

„Tohle se nedalo zapomenout, protože to byla jedna z mála věcí, které jsem se od tebe dozvěděl,“ odpověděl Oliver a usmál se. „Vždyť i to byl důvod, proč jsem ti koupil tenhle dům.“

„Koupil jsi ho pro mě? Myslela jsem... ne jsem si tím jistá, že jsi mi tenkrát tvrdil, že ten dům vlastníš. Nedo- volila bych ti kupovat dům jen kvůli mému potěšení.“

„Já vím, a právě proto jsem se tom dříve nezmínil.“

„Kdybych to byla věděla –“

„Tak bys neměla radost,“ přerušil ji Oliver. „Proto jsem se už tehdy postaral o to, abys to nevěděla. A dozvídáš se to teprve dnes.“

Lily se k němu mírně naklonila. „V tom případě bych ti měla poněkud opožděně poděkovat za tvou štědrost a velkorysost.“

„O vděčnost jsem nikdy nestál. Dal jsem přece slib mému nejlepšímu příteli, že se o tebe postarám.“

„To sice ano, ale slíbil jsi to, když jsi byl pod tlakem,“ ohradila se Lily. „Anthony tě postavil do nezáviděníhodné situace. Jen si na to vzpomenu, stydím se, jak nespravedlivé od něj bylo po tobě takovou věc chtít.“

„Umíral, byl zoufalý a chtěl udělat vše, co bylo v jeho silách, jen aby o tebe bylo dobře postaráno. Navíc mi kdysi zachránil život.“

„To já přece vím. Jako kluci jste si hráli na zamrzlém rybníce a led se pod vámi protrhl. Ty ses dostal pod hladinu a Anthony tě vytáhl z vody ven.“

„Udělal to, aniž by hleděl na své bezpečí. A jsem si jistý, že kdyby mě nevytáhl, mohl dnes ještě žít.“ Oliver viděl, že se Lily chystala něco namítnout, a tak rychle pokračoval. „Vím, že zemřel na tuberkulózu. Ale co kdyby si tehdy nepoškodil v té ledové vodě, když mě tahal ven, plíce? Třeba by pak v pozdějším věku tuberkulózou vůbec neonemocněl...“

„Vím, že když Anthony umíral, cítil ses provinile. Přesto jsem se nikdy nedokázala zbavit pocitu, jak to bylo všechno nespravedlivé. Že Anthony možná jen využil tvého pocitu vděčnosti, a proto trval na tom, aby sis mě vzal.“

„Jenže co jiného mohl dělat? Byla jsi jeho jediná

blízká příbuzná, navíc na něm zcela finančně závislá. Pečovala jsi o něj během nemoci, a tudíž bylo naprosto přirozené, že se ti snažil co nejlépe pomoci. Kdepak, podle mého názoru to bylo správné rozhodnutí. Jinak bys byla ponechána osudu zcela bez prostředků. Možná dnes budeš tvrdit, že bys byla raději byla svobodná, ale nepochybuju o tom, že před pár lety jsi byla vděčná za střechu nad hlavou a jídlo na talíři.“

Lily si ho přeměřila přísným pohledem. „Za ty tři roky manželství jsem si dokonce zvykla na mnohem více než na střechu nad hlavou a jídlo. Přesto se domnívám, že bys se mnou neměl zůstat v manželství jen kvůli pocitu viny, který cítíš vůči Anthonymu.“

„Teď nemáš pravdu. Dohodli jsme se tehdy na kompromisu, který vyhovoval nám oběma. Nikdy jsem nezasahoval do tvého soukromí víc, než bylo nutné, a ty ses na druhou stranu ani jednou nesnažila zasahovat do mého života. Byla jsi tady snad docela šťastná, nebo ne?“

Šťastná! Lily se rozhlédla po salónu a najednou v něm viděla sedět své mladší já. Rychle ty vzpomínky potlačila. Dnešek byl přece o budoucnosti, tak nač se vracet do minulosti. „Dopřál jsi mi čas najít sama sebe. Pochopit, jak naložit se životem, jakým směrem se vydat. A za to ti budu vždycky vděčná.“

„To není odpověď.“

„Proboha, Oliver! Pokud to potřebuješ vědět, tak jsem byla zpočátku nemocná smutkem, copak to nechápeš? Přestože Anthony umíral dlouho a bolestivě, když nastal konec, ani po tom všem jsem na to nebyla připravená. Byla jsem ti vděčná, tak nesmírně vděčná, že jsi bratrovi pomohl vyřešit starost o mě. A ještě víc jsem ti byla vděčná za to, že jsem díky

tvé velkorysosti nemusela přijmout nabídku k sňatku od mého bratrance. Je snad pochopitelné, že v takové situaci mě za daných okolností nemohl těšit žádný sňatek. Byl jsi sice Anthonyho nejlepším přítelem, ale pro mě jsi byl v podstatě cizí člověk, díky němuž jsem po bratrově smrti nepřišla o střechu nad hlavou.

Myslíš, že jsem tady byla šťastná? Ne, Olivere, to ani v nejmenším. Pravdou je, že mi příšerně vadilo, jak se musím spoléhat na tvou dobrou vůli. Nechtěla jsem být tvojí manželkou, ale jak jsi před chvílí sám trefně poznamenal, neměla jsem na výběr. Neměla jsem ponětí, co vlastně chci dělat, kromě jediného, po čem jsem vždy toužila. Jenže jsem zároveň věděla, že je to nemožné.“

Lily se odmlčela a zhluboka se nadechla. „Omlouvám se. Víím, že jsme se nikdy nehádali, tak s tím nezačínáme teď. Olivere, vzdal ses kvůli mně spousty věcí, především pak své svobody, když ses se mnou oženil. Nikdy ti za to nepřestanu být vděčná, ale myslím, že je nejvyšší čas ti svobodu vrátit.“

„Vrátit *mi* svobodu? Co tím myslíš?“

„Chci rozvod, Olivere. Tak jsme to přece měli od začátku v plánu, ne? Oпустиła jsem tě na několik let, to by mělo stačit. Nebo máš snad v rukávu nějaké lepší řešení?“

„Ne, i já bych zůstal u toho opuštění. To je asi nejšhůdnější cesta.“

„Takže ses už radil s právníkem?“

„Ano, kontaktoval jsem ho hned, jakmile jsem obdržel tvůj dopis. Vše pochopitelně proběhlo více než diskrétně. Vlastně jsem si teď před tvým příjezdem říkal, proč ti to trvalo tak dlouho.“

„Tvůj bratranec zemřel teprve před půl rokem

a pan Sinclair mě o tom vyrozuměl zhruba před pěti týdny.“

„A co má smrt Archieho společného s tím, že najednou požaduješ rozvod?“

„Cože? Ale no tak, přece všechno!“ Lily začínala mít pocit, že si najednou přestali rozumět. „Jsi teď markýzem Rashfieldem...“

„Prosím tě! Nemusíš mi to snad připomínat. Přes to nechápu, jak může mít dědictví toho zatraceného titulu něco společného s tím, že jsi tady. Není důvod mi vracet svobodu. Nemám v úmyslu se znovu oženit, pokud ti leží na srdci tohle.“

„Možná ne teď, když držíš smutek, ale jednou...“

„Proboha Liliano! Zapomeň na to. To spíš já předpokládám, že ti mohu blahopřát?“

„Blahopřát?“ Teprve v tu chvíli pochopila, proč mluvili každý jinak. „Bože! Ne, ne, ty jsi mě jen špatně pochopil. Já jsem na další vdavky nikdy ani nepomyslela!“

„Tak proč jsi tady?“ Oliver na ni nevěřičně hleděl a vypadal stejně vyvedený z míry jako ona. „Proč chceš rozvod právě teď, po všech těch letech?“

„Já vím, že jsem to nechala zajít příliš daleko. Měla jsem tě kontaktovat mnohem dříve. Když od tebe nepřicházely žádné zprávy naznačující, že se chceš znovu oženit, zůstávala jsem možná až příliš klidná. Uznávám, že jsem byla dost zaneprázdňená, pohroužená ve svém vlastním životě, a nic jiného pro mě nebylo důležité.“

„To samé bych mohl klidně říct i sám o sobě. Tak proč se to najednou pro tebe stalo tak důležitým?“

„Na to se mě snad nemusíš ptát, ne?“ Lily na něj pohlédla s údivem v očích. Rozhovor se vůbec

nevyvíjel podle plánu. Bylo víc než jasné, že si měli promluvit už dávno. „Stal se z tebe markýz,“ odvětila. „Jako takovému ti nyní náleží titul, statky, majetek a veškerá odpovědnost s titulem spojená.“

„Děkuju, ale opravdu nepotřebuju další přednášku o povinnostech spojených s titulem. Co to má společného s tím, že jsi tady?“

„Dobře víš, že budeš potřebovat dědice, Oliveri.“

„O svém dědici jsem dávno rozhodl. Je jím můj zástupce Alan Masterton.“

„Nemyslela jsem osobu, jež převezme tvé podíly v továrnách. Mluvím o synovi, který jednou zdědí tvůj majetek.“

„Abych byl upřímný, nechci ani syna, ani dceru. Vždy mi byla proti srsti myšlenka, že bych měl založit další dynastii a přivádět na svět někoho, kdo o to patrně ani nestojí.“

Dělalo mu radost působit jí obtíže? Nadechla se a zkusila to znovu. „Jakožto markýz budeš jednou potřebovat dědice. A aby ses k nějakému dostal, budeš potřebovat manželku.“

„Jednu už mám. Sedí proti mně a povídá nesmysly.“

„Oliveri, prosím tě! Nemluvím přece o sobě. Myslí ženu vhodnou tvému novému postavení. Ženu s odpovídajícím původem a vzděláním, která ví, jak vést šlechtický dům, nosit titul a vhodně konverzovat s dámami z vyšších společenských kruhů. Prostě dělat vše, co markýzy dělají. Budeš potřebovat ženu, která se bude moci stát matkou tvého syna a dědice. Skutečnou manželku, Oliveri.“

„Nechci skutečnou manželku. Nikdy jsem takovou nechtěl, což byl i jeden z důvodů, proč jsem byl šťastný, když jsem se oženil s tebou. Nemám čas na ženu,

natož na rodinu, a co víc, i kdybych ho měl, nejsem typem člověka, který by byl ochoten sdílet svůj život s někým jiným. Rád si rozhoduji sám za sebe.“

Lily si uvědomila, že tohle mají oba společné. „Rozumím, v tomto jsem s tebou zajedno,“ hlesla tiše.

„Opravdu? Pak jistě chápeš, co myslím tím, když říkám, že o manželství, o opravdové manželství, prostě nestojím,“ prohlásil Oliver. „Manželka a rodina by bez pochyby očekávaly, že pro mě budou za všech okolností na prvním místě. Jenže já stále rozvíjím své podnikání. Nedokážu si představit, že bych se nemohl věnovat obchodům v takovém nasazení, na jaké jsem zvyklý.“ Vstal a rychle přešel k oknu. „Od chvíle, co jsem dostal tvůj dopis, nemohu pořádně spát. Obával jsem se, že tě budu muset přemlouvat, abys svou další svatbu kvůli mně odložila, a ty mi tady teď říkáš, že za tím vlastně stojí má svatba.“

„Já se znovu vdávat nechci. Nechci ani zakládat rodinu. Dokonce si snad nedokážu představit nic horšího.“

„Vážně? Jenže to jsem já nemohl vědět! Byl jsem přesvědčený, že chceš usadit se a mít děti. Po tom přece většina žen touží, nemám pravdu?“

„Já,“ odsekla Lily pobouřeně, „ovšem nejsem jako většina žen.“

Vyslovila to tak, že na ni Oliver zůstal hledět s otevřenými ústy. „Očividně ne.“

„Tak vidíš. Jenže v naší situaci je rozvod zkrátka nevyhnutelný, Olivere! Buď alespoň natolik slušný a vyslechni mě.“

Zbystřil, zatvářil se kajícně a vrátil se od okna k ní. „Omlouvám se, ale musím se přiznat, že se mi ulevilo, když jsem zjistil, že se nechceš znovu provdat. Začínat rozvod v současné situaci by pro mě byla jen

další děsivá noční můra. Upřímně řečeno, nemohla sis vybrat horší načasování.“

„Proč?“

Oliver se natáhl, aby ji vzal za ruku, ale okamžitě se mu vytrhla. „Omlouvám se,“ zamumlal a v obličeji se mu objevil utrápený výraz. „Někdy mám pocit, že už nedokážu ani rozumně uvažovat. Ale to mě neomlouvá. Nechtěl jsem tě rozrušit.“

„To je v pořádku, nic se nestalo. Jsem z toho poněkud zmatená. Nechtěl bys mi něco vysvětlit?“

„Pokusím se.“ Odhrnul si vlasy z čela a promnul si oči. „Tak tedy ve zkratce. V Anglii si všichni myslí, že nejsem ženatý. A co víc, správci Archieho statků jsou přesvědčeni, že dokud zůstávám svobodný, budou mít i nadále nad statky kontrolu. Posledních šest měsíců jsem se usilovně snažil zvrátit podmínky Archieho závěti, abych mohl jeho statky převzít, bohužel tyto právní záležitosti se daří řešit na můj vkus až příliš pomalu. V tuto chvíli nemám nejmenší představu, kdy soudy rozhodnou. Ale rozsudek nakonec vynést musí. A tak stále čekám a myslím, že si dokážeš sama dobře představit, jaký poprask by způsobila rozvodová kauza, kdyby byla iniciována právě teď.“

„*Sacré bleu.*“

„Klidně to řekni ještě jednou.“

Lily proběhl hlavou scénář možného skandálu. Vysoce postavený markýz se před téměř dvanácti lety tajně oženil. A co teprve, až by vyplulo na povrch to, čím se markýzova manželka živí! Angličané byli totiž ještě horší v odsuzování druhých než Francouzi. To by bylo skutečně tučné sousto pro zdejší tisk.

„*Sacré bleu,*“ zopakovala Lily ochotně, tentokrát o poznání procítěněji.

Oliver se pokusil vyloudit úsměv na tváři. „Možná za jiných okolností bych byl i docela rád, že jsme si znovu ujasnili vztahy, ale v současné době...“

„Chápu, že tu nejsem zrovna vítaná.“

„Ale to zase ne, nepřeháněj. Je jediné dobře, že víme, na čem spolu jsme. Pokud dokážeš vydržet dalších šest měsíců, nebo maximálně rok –“

„Ale Olivere,“ přerušila ho Lily netrpělivě, „pokud je tolik důležité, abys byl v očích společnosti ženatý, proč to tajíš? Vždyť přece máš právoplatnou manželku.“

„Já vím. Nevidíš, jak je to celé ironické? Lituju, že jsem tě nemohl představit dříve. Potíží je v tom, že jsem sám sebe nikdy nevnímal jako ženatého. A pak, nechtěl jsem tě zatahovat do nepříjemné situace, když ty jsi ji nevyvolala. Navíc se obávám, že už je stejně pozdě.“

Lily se ani trochu nezamlouvalo, jak poraženecy Oliver najednou mluvil. Naopak, viděla v tom příležitost, jak mu oplatit vše, co pro ni kdy udělal. „Určitě to půjde nějak zařídit,“ pronesla rozhodným hlasem. „Jsem teď tady a pokud ti pomohu, alespoň má cesta do Anglie nebude zbytečná. Pokud mi budeš ochoten vysvětlit vše podrobněji, budu se snažit vymyslet co nejvhodnější řešení.“

„Už se o to snažím půl roku a moji právníci rovněž. Přesto jsem zaznamenal jen nepatrný pokrok.“

„Předpokládám, že všichni tvoji právníci jsou muži. Bohužel, domnívám se, že je potřeba na celý tvůj problém nahlédnout i z jiné perspektivy. A tu ti mohu poskytnout já. Pokud spolu nedokážeme najít vhodné řešení, slibuju, že se vrátím zpět do Francie a nechám tě tady čekat na společenskou popravu.“ Zvedla obočí a vyslala k němu jeden ze svých vyzývavých pohledů. „Nemáš co ztratit a máš hodně co získat.“

DRUHÁ KAPITOLA

Nemáš co ztratit, ale naopak můžeš hodně získat.

Oliver pozoroval Lilianu, která se právě chystala nalévat čaj na terase. Přemýšlel, zda je to skutečně ta samá žena, s níž se oženil. Nešlo snad až tolik o její vzhled, ale spíše o to, s jakou grácií se pohybovala, jak mluvila, a především o jejím sebevědomém vystupování. Působila jako žena zvyklá, že ji ostatní poslouchají. To všechno z ní dělala nesmírně přitažlivou osobu, již by za jiných okolností moc rád lépe poznal. Kým vlastně byla?

Byla to jeho manželka, pochopitelně. Kdysi se s ní oženil, a přesto se mu to dnes zdálo neskutečné. Uvědomil si, že poprvé po několika měsících byl jeho zájem konečně upoután něčím jiným než noční můrou, kterou mu způsobila Archieho náhlá smrt. Pochopil, že je to vlastně docela vítané rozptýlení a spokojeně se oddal toku vlastních myšlenek. Na první pohled bylo patrné, že Liliana nežila v domku někde na venkově ve společnosti koček. Kde ale měla domov? Předpokládal, že bydlela v Paříži. Jenže nebyla Paříž, ostatně jako každé hlavní město, přece jen poněkud drahým místem k bydlení? Navíc šaty, která měla na sobě, i jeho nezkušené oči vyhodnotily jako oblečení nazývané *haute couture*.

Neměl nejmenší ponětí, kolik může taková toaleta stát, ovšem byl by ochoten se vsadit, že by dokázala spolknout značnou část skromného příspěvku, který jí posílal. A k tomu, aby od něj alespoň nějakou podporu přijala, ji musel vysloveně nutit.

To v něm pochopitelně vzbuzovalo otázku, jak, nebo odkud... či od koho ještě získávala peníze? Práce pro spořádané ženy patřící do střední třídy nebyla nijak zvlášť placená, *to* dobře věděl. Navíc možnosti pracovat byly dosti omezené. Že by snad Liliana vykonávala povolání učitelky nebo guvernanky? To mu přišlo vyloženě směšné. Proč by také guvernanka vlastnila tak drahé a dokonale propracované šaty? A jak by to vysvětlovalo sebejistotu, co kolem sebe šířila tak, že byla téměř hmatatelná? Liliana s ním mluvila jako rovný s rovným. *Nejsem jako většina žen*, prohlásila sebevědomě. Nedokázal se ovládnout a při vzpomínce na její odhodlaný výraz, se musel usmát. Věděl, že mluvila pravdu. Kdepak, tato žena, ať byla ve skutečnosti kýmkoli, nebyla ani trochu obyčejná.

Samozřejmě, existoval způsob, jakým si mohla žena vydělat velmi slušné živobytí. Zarazil se, jakmile si uvědomil, že se jeho myšlenky začaly ubírat nevhodným směrem. Ne, to přece bylo něco nemyslitelného. Nebo nebylo? Nenápadně si ji prohlížel a stále přemýšlel. Suma, kterou jí pravidelně posílal, jí nemohla v žádném případě poskytnout styl života, na jaký byla evidentně zvyklá. Na druhou stranu však nepředpokládal, že by ji donutil vydělávat si na obživu tak nevhodným způsobem. Nebo to snad byla její dobrovolná volba?

Sám o kurtizánách nevěděl vůbec nic, přesto se i k němu doneslo, že jsou v Paříži oblíbené a na

rozdíl od Londýna i značně respektované. Byly to ženy obdivované nejen pro schopnost vést vnímavé a nenucené hovory, ale i pro kouzlo, jímž zářily ve společnosti. A samozřejmě především v posteli. Jen na to pomyslel, rázem mu vyschlo v ústech. Liliana nebyla prvoplánově krásná, ovšem šířila kolem sebe obrovské charisma, ano, to bylo to správné slovo. Jemně smyslná, inteligentní a zároveň i svým způsobem... odtažitá? Ne, to nemohl říci. Zdrženlivá? To znělo podstatně lépe. Nemohl se zbavit pocitu, jako by měla několik různých tváří, které by stálo za to pomalu objevit. A domníval se, že na samém konci by na něj mohla čekat i sladká odměna.

„Mléko nebo citron?“ Oliver sebou rozpačitě trhl a chvíli na ni nechápavě hleděl. Pak si všiml konvice s čajem, co držela v ruce.

„Mléko, prosím,“ odvětil, ačkoliv čaj pil jen zřídka.

Musel uznat, že Liliana měla styl, přesto mu neušlo, že nenosila šperky. I když se nedalo říci, že by ho právě tohle přesvědčilo, že není kurtizánou. Spíš ho zaujalo její sebeovládání, i to, jak nedokázala zastřít zděšení z toho, že na něm byla závislá. Navíc ho udivila i vášnivá reakce na důvody jejich manželství. Vždyť přece každá kurtizána, i ta patřící do nejvyšších vrstev, byla závislá na svém dobrodinci. Znal Lilianu sice velmi málo, ale i tak si troufal odhadnout, že by si raději oblékla staré hadry než nákladnou toaletu, pokud by neměla prostředky si ji sama zaplatit. Odkud tedy pramenil její příjem?

„Takže?“ Liliana nalila čaj i sobě, s citrónem, jak si všiml, a vyslala k němu pohled říkající: *nyní máš mou plnou pozornost, tak povídej, co ti leží na srdci.*

Oliverovi kdysi v začátcích jeho podnikání někdo poradil, aby se vždy, když bude chtít znát odpověď na nějakou otázku, zajímal především o peníze. „Chci se zeptat na příspěvek, který ti Sinclair každých šest měsíců posílá,“ pronesl pomalu.

„A co je s ním?“

Zdálo se mu to, nebo se v jejím hlase ozval náznak příkrostiti? Kéž by ji znal lépe. „Dobře víš, že jsem ti ho chtěl už dávno navýšit.“

Zamračila se, zadívala se do svého šálku a začala jím otáčet na talířku. „Tehdy pro mě byl ale více než dostatečný.“

Tehdy! „Jenže ti nebyl zvýšen celých osm let. Měl jsem si to uvědomit a osobně na to dohlédnout...“

„Olivere, teď opravdu nechápu, co se mi tady snažíš naznačit. Nebo proč musíme řešit zrovna výši mého příspěvku.“

„Nezapomínej, že o tohle setkání jsi stála ty!“ vyhrkl a rázem zapomněl na úvahy týkající se možného zdroje Lilianina příjmu. „Kdyby býval měl Archie všech pět pohromadě a obul si boty, nic z toho se nemuselo stát a my nemuseli být v této situaci.“

„On jel na bosý na koni?“

„Dostal otravu krve, protože šlápl na rezavý hřebík.“

„Myslela jsem, že spadl z koně.“

„To se sice povídá, protože to zní poněkud důstojněji, ovšem pravdou je, že byl namol opilý. Potácel se po dvoře jen v noční košili z důvodů známých pouze jemu, a právě tehdy šlápl na hřebík.“

„A zemřel kvůli tomu, že si nebul pantofle. Proboha, Olivero!“ Liliana se snažila potlačovat smích. „Omlouvám se, moc se omlouvám, nechci si z tvé

ztráty utahovat. Ubohý Archie, jenže zní to celé tak absurdně.“

„Člověku se tomu nechce věřit, vid? Archie byl můj jediný žijící příbuzný. Nikdy jsme si nebyli zvlášť blízcí, dokonce bych řekl, že jsme byli opak jeden druhého, ale přesto bych si upřímně přál, aby tady zůstal se mnou.“ Oliver usrkl čaje, a cítil, jak se ho zmocňuje ponurá nálada. „Vážím si toho, že mi chceš v té nelehké situaci pomoci a být užitečná, když jsi sem vážila tak dlouhou cestu. Nicméně faktem zůstává, že já nemohu převzít Archieho majetek, pokud nejsem ženatý.“

„Ale vždyť ty ženatý jsi. Se mnou. Proč se tedy zdráháš podat vysvětlení? A navíc, navzdory tvému mínění, někdy mohou být dvě hlavy víc než jedna, víš?“

Vždyť vlastně neměl co ztratit. Možná na jejích slovech něco bylo, a pak... vyhlídka na čas strávený v její okouzující a podnětné společnosti byla více než lákavá.

Oliver odstrčil svůj zpola vypitý čaj stranou. „Všechno to v podstatě sahá až k Archieho dědovi, který byl pochopitelně i mým dědou. Ten pevně věřil, že mladí muži jsou od přírody nezodpovědní a nezpůsobilí vést hmotné statky, dokud nejsou ve věku, kdy jsou již usazení a ženatí. Proto ustanovil skupinu svých přátel, kteří budou plně zodpovědní za správu pozemků, domů, investic, zkrátka veškerého majetku v případě, že jeho dědic zůstává svobodný. Tato klauzule pak byla přenesena z dědečkovy závěti do závěti Archieho otce a následně i Archieho. Nikdy však nebyla použita, protože jak Archie, tak i jeho otec již byli v době, kdy přebírali dědictví, ženatí.“

„A když jsi měl potom dědit ty, každý předpokládal, že jsi svobodný,“ podotkla Liliana, „a tak byla klauzule opět vynesena na světlo?“

„Jistě chápeš, že mi to zpočátku přišlo celé jako naprostý nesmysl. Zastaralé blábolení, které by nemohlo před soudem obstát. Ovšem ani po půl roce trvajících právních tahanic nejsem o nic blíže zjištění, zda ta klauzule má doopravdy nějaký právní statut. A mezitím správci majetku, kteří jsou dle mého skromného názoru zcela nezpůsobilí –“ „Nezpůsobilí!“ Lilian ho přerušila. „Pokud byli nominováni tvým dědečkem, udivuje mě, že někdo z nich vůbec ještě žije.“

„Z původních šesti jmenovaných zůstal sice už jen jeden. Bohužel, můj prozíravý prarodič stanovil i to, aby v případě úmrtí původně jmenovaných správců přešla povinnost a odpovědnost na jejich dědice.“

„A to i pokud oni sami nebyli ženatí?“

„Vidíš to? To je jen jedna z mnoha dalších ironií této situace.“

„A další, předpokládám, je, že ve skutečnosti ženatý *jsi*, i když tě to nedělá nijak zodpovědnějším. Proboha, to byl ale nesmyslný nápad. Manželství přece nemění povahu člověka.“

„Můj bratranec je toho zářným důkazem. On a jeho žena Vanessa žili léta odděleně. Ona byla zrovna na delší návštěvě u své sestry, když Archie zemřel, a už tam zůstala. Mnohokrát jsem se sám sebe ptal, jestli se s ní Archie neoženil jen proto, že věděl o té hloupé klauzuli v otcově závěti.“

„Předpokládám, že ses nejprve domníval, že by se ta hloupá věta dala nějak zrušit? Myslím na úplném začátku, hned po bratrancově smrti. A proto ses před